

må sige, som det er. Så skal man ikke stå her og lade, som om det sådan er tyngdeloven eller et eller andet, der tvinger Folketinget til at træffe de beslutninger.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jamen jeg takker for belæringen fra en mere erfaren kollega. Jeg synes egentlig ikke, vi er det parti, der sådan er berygtet for bare at løbe med udviklingen. På mange måder er vi jo egentlig helt »out of time«, sådan at vi prøver at stå imod en gang imellem. Vi tilsluttede os ikke lovforslag nr. L 49 sidste år, men det gjorde man; så er det her konsekvensen, og der er ingen vej tilbage. Det må vi bare konstatere.

Så derfor, altså hvis vi går imod, hvis man ikke fik vedtaget det lovforslag her, så kunne DLR ikke overleve. Det er jo konsekvensen. Og det synes vi sådan set DLR skal. Vi synes, at DLR har gjort et godt stykke arbejde igennem årene, og jeg har dyb respekt for det arbejde, man har gjort. Så da et flertal i Folketinget har ønsket at fjerne det oprindelige grundlag og man ønsker et andet grundlag at arbejde under, så synes jeg, at vi skal støtte det.

Økonomiministeren (Svend Auken, fg.):

Jeg vil gerne sige ordførerne tak for den positive tilslutning til forslaget. Ordførerne har givet, synes jeg, en god gennemgang af forslagens indhold og baggrund, også dets nødvendighed og også sammenhængen med ønsker fra DLR selv, så derfor skal jeg kun tilslutte mig de af ordførerne, der har udtrykt håb om, at vi kunne nå frem til en hurtig afklaring på dette område under udvalgsarbejdet.

Hr. Ole Sohn kritiserede, at man havde fået høringssvarene for sent frem til Folketingets medlemmer, og regeringen er naturligvis ked af, hvis det er tilfældet. Vi skal altid bestræbe os på at sørge for, at høringssvar kommer så hurtigt frem, at ordførerne har god tid til at studere dem inden førstebehandlingen. Det siger selv.

I dette tilfælde blev de overleveret Folketinget i går morges, og det kunne selvfølgelig – kan man sige – set retrospektivt måske have været gjort hurtigere. Men i hvert fald vil det være regeringens bestræbelse at sørge for, at høringssvarene er Folketinget i hænde så betids, at ordførerne har mulighed for at lægge deres indlæg til rette efter dem.

Men jeg vil altså gerne sige tak til ordførerne for den modtagelse, som forslaget har fået.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 224: Forslag til lov om stormflod og stormfald. Af økonomiministeren (Marianne Jelved). (Fremsat 16/3 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lis Greibe (S):

Den 4. december 1999 vågnede Danmark op til et sørgeligt syn: En orkan havde raset over landet og vist muskler i en grad, vi heldigvis ikke normalt oplever. Mange bygninger og bygningsdele havde måttet give efter for de utrolige kræfter, og overalt var der triste spor efter stormens vilde tur over landet.

Men specielt sørgeligt var det at se, hvorledes de danske skove ydmygt havde lagt sig ned i afmagt. Her var ikke blot tale om enkelttræer, her var ikke blot tale om enkeltområder, nej, i visse dele af Danmark var det hele skoven, der havde opgivet kampen og var bukket under og havde lagt sig ned. 15.000 ha var blevet ramt, og 3,4 mio. m³ træ mistede fodfæstet – eller her er vel nærmere tale om jordfæstet.

Den skov, som var et områdes, en hel egns skov, var stedet, hvor man gik tur, mødte årtiderne, sværmede med den første kærlighed, kondiløb, luftede hunden, tog på skovtur til med børnehaven eller skolen, byggede hemmelige huler i, den skov var helt, bare helt væk. Tilbage er kun de gode minder, som man kan fortælle om, og så er erindringen om chokket den 4. december 1999 noget, der vil berettes om langt ud over mands minde.